

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **Bc. P. L., LL.M.**

bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, č. j. 063949/2020/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Uhlířské Janovice (dále jen „Komise“) ze dne 3. 3. 2020, č. j. MUUJ/885/2020/he (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně shledána vinou z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 12. 7. 2017 poskytla rozhovor pro server P. L. s nadpisem „*Je prostě blbá. Na hranici mentální retardace! Anarchistka, která je souzena*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

za výzvu k zapálení policie, zvedla ze židle bývalou policistku. Ta je ve varu“, v němž uvedla, že paní M. J. je „spratek“, „na hranici mentální retardace“, „opravdu blbá“, „lehkoživka“, „ksindl“ a „exot“. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě předně namítá, že Komise a žalovaný nebyli k projednání přestupku věcně příslušní, jelikož žalobkyně byla příslušnicí Policie České republiky (dále jen „policie“). Rozhodnutí správních orgánů proto považuje za nicotná. Žalobkyně uvádí, že tato skutečnost musela být Komisi známa z doloženého rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020 - 206, z jehož bodů 56 a 59 dovozuje, že v době spáchání údajného přestupku byla nepravomocně propuštěnou příslušnicí policie. Podle žalobkyně tak měla Komise věc podle § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“; v žalobě zjevně mylně označeného jako „z. č. 500/2004 Sb.“ – pozn. soudu) předat orgánu příslušnému podle jiného zákona k projednání skutku, který má znaky přestupku. Žalobkyně rovněž namítá, že její příslušnost k policii představovala předběžnou otázku, kterou měla Komise řádně ověřit u policie a soudu. Dále žalobkyně odkazuje na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 26. 6. 2020, č. j. 15 Nc 101/2020 - 56, které přiložila ke svému podnětu k zahájení přezkumného řízení, a z něhož dovozuje, že je dosud příslušnicí bezpečnostního sboru se všemi právy a povinnostmi. Nesouhlasí přitom se závěry Ministerstva vnitra uvedenými ve sdělení o nezahájení přezkumného řízení ze dne 25. 6. 2020. Žalobkyně podotýká, že se žalovaný touto otázkou nezabýval, čímž porušil základní zásadu správního řízení a hodnocení důkazů.
3. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány úmyslně straní M. J. a upozorňuje, že dne 5. 2. 2020 založila paní J. politickou stranu L., v níž je tajemnicí. Uvedenou skutečnost správní orgány podle žalobkyně nezohlednily.
4. Žalobkyně dále brojí proti konstatování, že se bez omluvy nedostavila k ústnímu jednání. Žalobkyně tvrdí, že se z jednání telefonicky a písemně omluvila, a dále uvádí, že od roku 2007 trpí posttraumatickou stresovou poruchou a od roku 2014 poruchou přizpůsobení. Žalobkyně se obává, že by jí M. J. mohla podpálit nebo jí jinak fyzicky ublížit, a proto se s ní odmítá osobně setkat.
5. Žalobkyně dále namítá, že v článku pro P. L. nebyl nikdo jmenován. Podle žalobkyně měla Komise důkladně prověřit, kdo článek napsal a pro koho byl článek určen. Jelikož redakce Parlamentních listů na dotaz Komise ani zástupkyně M. J. nereagovala, nebylo dostatečně prokázáno, kdo je autorem článku.
6. Žalobkyně rovněž namítá, že její facebookový profil „P. A. L.“ a emailovou i datovou schránku užívá přes 20 různých uživatelů a právnických osob, v nichž je žalobkyně zainteresována. Uvádí, že v místě jejího trvalého pobytu sídlí Odborová aliance integrovaného záchranného systému z.s. (dále jen „OA IZS“), která plně využívá její technické vybavení, a dále tvrdí, že na její osobu byl opakovaně uskutečněn kyberútok.
7. Žalobkyně závěrem žaloby namítá, že správní orgány měly vyčkat rozhodnutí České advokátní komory ohledně možného porušení zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů a stavovských předpisů advokátkou Mgr. Věrou Novákovou, zástupkyní M. J..

8. Dne 8. 10. 2020 bylo soudu prostřednictvím datové schránky doručeno podání žalobkyně nadepsané jako „návrh na přiznání odkladného účinku správní žaloby“, v němž žalobkyně mj. uvádí, že správní orgány nezjistily autora předmětného článku. Dále žalobkyně uvádí, že v případě prokazování přímého původcovství nejsou novinové články „*obecně přijímány jako důkaz toho, že daná osoba skutečně řekla to, co je obsahem článku.*“ K podání přiložila prohlášení členů OA IZS, podle nějž je předmětný článek dílem kolektivu OA IZS, nikoliv žalobkyně.
9. V doplňujícím podání doručeném soudu prostřednictvím datové schránky dne 10. 10. 2020 žalobkyně připojila listinu nadepsanou jako „vyjádření k provozu, odpovědnosti a správě webu www.ppmagazin.com“ ze dne 8. 10. 2020 obsahující sdělení, že za veškerý autorský obsah webu www.ppmagazin.com odpovídá OA IZS, a to na základě dohody s majitelem uvedené domény Mgr. M. P..
10. Dne 15. 10. 2020 bylo soudu prostřednictvím datové schránky doručeno podání žalobkyně nadepsané jako „doplnění petitu dle výzvy soudu“, v němž žalobkyně uvádí, že předmětný článek byl vydán OA IZS. Upozorňuje, že nikdo z OA IZS nebyl správními orgány vyzván k podání vysvětlení. Dále žalobkyně namítá, že se žalovaný nevypořádal s navrženým důkazním prostředkem, a podotýká, že vydavatel Parlamentních listů ve věci nevydal žádné stanovisko o tom, kdo a jak článek psal. Podle žalobkyně žalovaný rovněž nezohlednil důvody, pro které se žalobkyně nemohla dostavit k ústnímu jednání.
11. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že politická činnost paní J. a řízení před Českou advokátní komorou s její zástupkyní nijak nesouvisí s předmětným přestupkovým řízením. Žalovaný dále uvádí, že Komise byla věcně příslušná k projednání přestupku, protože podle vyjádření žalobkyně její služební poměr příslušnice bezpečnostního sboru skončil dne 10. 12. 2015. Žalovaný zdůraznil, že na opakovaná předvolání k ústnímu jednání žalobkyně nereagovala. Ačkoliv v článku Parlamentních listů není výslovně uvedeno jméno osoby přímo postižené spácháním přestupku, považuje žalovaný za nesporné, že se vyjádření žalobkyně týkala právě paní J. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

14. Ze správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

15. Dne 16. 9. 2019 obdržela Komise od M. J. oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, který měla spáchat žalobkyně tím, že dne 12. 7. 2019 poskytla rozhovor serveru Parlamentní listy, v němž se vyjadřovala o paní J. a užila vůči ní řadu urážlivých výrazů. Podle oznamovatelky nebylo její jméno v článku uvedeno vzhledem k zákazu zveřejňování informací podle § 53 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudnictví ve věcech mládeže“). Dále uvedla, že její zástupkyně zaslala žalobkyni výzvu, aby byly z publikovaného rozhovoru vyňaty vulgární výrazy, a aby se žalobkyně paní J. omluvila. Přílohou oznámení je mj. předmětný rozhovor pro Parlamentní listy a odpověď žalobkyně na výzvu ze dne 31. 7. 2019. Oznamovatelka dále podotkla, že žalobkyně uveřejnila výzvu a odpověď na ni na svém veřejně viditelném facebookovém profilu.
16. V perexu (úvodníku) předmětného rozhovoru je uvedeno: *„ROZHOVOR ,Toble je důsledek pseudodemokracie, která dovoluje, aby vyrůstali spratci.‘ Takto tvrdě komentuje aktuální kauzu bývalá policistka a nynější členka Odborové aliance integrovaného záchranného systému P. L.. Případ aktivistky, která přinesla v loňském roce na pochod Prague Pride transparent s nápisem ,Zasraný gender, vezmi si molotov, zapal policii‘ (policejní překlad), se v minulých dnech dostal před soud. Souzená aktivistka odmítá, že by chtěla v někom vzbudit potřebu upalovat policisty. ,Jsem anarchistka a přála bych si svět bez policie. Text transparentu jsem ale myslela, aby policie byla zrušena. Ne však násilnou cestou. Byla to nadsázka, kterou policisté ale nepochopili,‘ uvedla pro ČTK.“* Pod perexem je fotografie s popiskem *„Foto: archiv P. L. Popisek: P. L.“* V textu rozhovoru je k dotazům redaktorky mj. uvedeno: *„Nic hloupějšího jsem neviděla. Paní musí být buď na hranici mentální retardace... Když jdu ven s transparentem s takovým nápisem, musím si být vědoma toho, co konám.“*, *„Je opravdu blbá. Policie, to jsou lidé. Vadí mi, že sami policisté nekonali a čekali až na nějaký impuls.“*, *„Doufám, že vznikne precedens a tyhle lehkooživky budou trestány stejně jako jiní. Takhle to dál nejde.“*, *„Já bych zrušila ksindly, kteří tvrdí, že pomáhají naší zemi k rozkvětu. Ona si měla dát pozor na to, co na transparent napsala. Pojem police má široký výklad. Nepsala o policejní instituci. Je prostě blbá.“*, *„Spáchala to jako mladistvá a tudíž z toho těží. Vinu by měli nést i její rodiče. Co tam dělala? Jak to, že chování rodiče kvitují? Toble je důsledek pseudodemokracie, která dovoluje, aby vyrůstali spratci, kteří se pak budou hájit věkem, a že to tak nemysleli.“*, a dále *„Ať si tohle dělají doma, ať si píší transparenty, kadí ke komínu. Ať neotravují slušné lidi, kteří na exoty nejsou zvědaví.“* Jako autorka článku je v zápatí uvedena D. Č..
17. V odpovědi ze dne 31. 7. 2019 žalobkyně požaduje, aby bylo odborným posudkem prokázáno, že M. J. není *„exot, spratek, na hranici mentální retardace, atd.“*, a dále uvádí, že *„jsem samozřejmě pečlivě vážila veškerá slova, která jsem v rozhovoru uvedla a dospěla jsem k závěru, že užití termínů píča, kráva, svině, kunda, mrdka, špína, hnis, prvok primitiv, atd....bych jednoznačně znevážila významy těchto pojmů.“* (doručenka k odpovědi žalobkyně je zažurnalizována na č. 1. 19 správního spisu – pozn. soudu).

18. Dne 4. 10. 2019 bylo s žalobkyní zahájeno přestupkové řízení. Žalobkyně byla zároveň předvolána k ústnímu jednání.
19. Ve vyjádření ze dne 4. 10. 2019 žalobkyně konstatovala, že k věci nemá co uvést, protože jako fyzická osoba žádný rozhovor neposkytla.
20. Komise dne 7. 11. 2019 požádala společnost OUR MEDIA a.s., ParlamentníListy.cz o sdělení, která konkrétní osoba předmětný rozhovor poskytla a jakou formou, kdy a které osobě byl rozhovor poskytnut.
21. Výzvou ze dne 7. 11. 2019 byla žalobkyně opětovně předvolána k ústnímu jednání.
22. Dne 11. 12. 2019 proběhlo bez přítomnosti žalobkyně ústní jednání. M. J. jako osoba přímo postižená spácháním přestupku uvedla, že pokud by se jí žalobkyně omluvila, je připravena omluvu přijmout. Dále uvedla, že odkaz na článek dostala od kamaráda, žalobkyni vůbec nezná, výroky uvedené v článku se jí osobně dotkly, obecně je vyznění celého článku velmi nepříjemné pro ni i její blízké. K otázkám Komise paní J. uvedla, že k události zmiňované v textu skutečně došlo. Dále konstatovala, že v textu není jmenována, ale o případu vyšlo už více článků a z kontextu je zřejmé, koho se článek týká. Psychiatrickými problémy nikdy netrpěla, nemá omezenou svéprávnost.
23. Ve vyjádření ze dne 16. 1. 2020 žalobkyně uvedla, že Komise neměla kompetenci k projednání věci, jelikož v době spáchání přestupku byla žalobkyně policistkou. K vyjádření přiložila část rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019, č. j. PPR-23034/ČJ-2015-990131 (dále jen „rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019“), jímž bylo změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 16. 7. 2015, č. 3891/2015 (doručené dne 21. 7. 2015, dále jen „rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie“) o propuštění žalobkyně ze služebního poměru příslušnice policie. Podle rozhodnutí policejního prezidenta skončil služební poměr žalobkyně doručením tohoto rozhodnutí (rozhodnutí policejního prezidenta bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020 - 206 – pozn. soudu).
24. Následně Komise vyzvala žalobkyni, aby předložila celou kopii rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019. V reakci na výzvu žalobkyně ve vyjádření ze dne 4. 2. 2020 uvedla: „*Vašemu správnímu orgánu nedodám nic dalšího, dokazování je čistě na Vás.*“
25. Poté Komise vydala prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění uvedla, že nemá za prokázané tvrzení žalobkyně ohledně trvání jejího služebního poměru příslušnice policie. Z části rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019 Komise dovodila, že ke dni jejího rozhodnutí nebyla žalobkyně příslušnicí policie, a tudíž měl být předmětný skutek projednán podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Komise shledala, že ačkoliv se v článku výslovně neobjevuje jméno M. J., z kontextu rozhovoru a zpravodajských serverů (např. www.idnes.cz, www.reflex.cz) muselo být každému čtenáři zřejmé, komu žalobkyně své výroky adresovala. Podle Komise je z článku patrné, že žalobkyně při poskytnutí rozhovoru vystupovala jako fyzická osoba vyjadřující své soukromé názory. S odkazem na odpověď žalobkyně na výzvu ze dne 31. 7. 2019 Komise dospěla k závěru, že se žalobkyně k proneseným výrokům hlásí, nijak se od nich nedistancuje ani je nepřipisuje jiné osobě, naopak uvádí, že je použila po pečlivé úvaze. Dále Komise konstatovala, že M. J. se do určité míry veřejně angažuje, zúčastnila se pochodu s transparentem, za což byla následně odsouzena pro trestný čin. Za těchto okolností byla M. J. nucena nést za své jednání kritiku. Podle Komise ovšem urážlivé hodnotící výroky žalobkyně překročily

hranice přípustné kritiky a nepřípustně zasáhly do práv paní J.. Komise zdůraznila, že odsouzení M. J. neopravňovalo žalobkyni k užití hrubých, hanlivých a vysoce vulgárních výroků, a to tím spíše, že M. J. (ročník 2000 – pozn. soudu) byla ve věku blízkém věku mladistvých. Skutkové tvrzení žalobkyně, že paní J. je „na hranici mentální retardace“, se podle Komise nezakládá na pravdě a mělo za cíl ji pouze dehonestovat.

26. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobce odvolání, k němuž přiložila svou odpověď na výzvu ze dne 31. 7. 2019 a anonymizovaný rozsudek Okresního soudu v Karviné – soudu pro mládež ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 Tm 8/2019 - 118, jímž byla obžalovaná mladistvá uznána vinnou z provinění podněcování k trestnému činu podle § 364 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění zákona č. 204/2017 Sb. za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, jelikož dne 11. 8. 2018 v rámci akce „Prague Pride 2018“ držela v ruce transparent s nápisem „FUCK GENDER TAKE A MOLOTOV BURN POLICE“ (v překladu „zasraný gender, vezmi Molotov, zapal policii“), čímž měla účastníky akce záměrně navádět k násilným útokům vůči policejním orgánům.
27. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se v podstatných závěrech ztotožnil s Komisí. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 7. 5. 2020.

IV. Posouzení věci soudem

28. V této věci soud řeší otázku, zda se žalobkyně dopustila přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, podle nějž se fyzická osoba „dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.“
29. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, že správní orgány nebyly k projednání přestupku věcně příslušné, jelikož žalobkyně byla v době spáchání (údajného) přestupku příslušnicí policie.
30. Podle § 4 odst. 5 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky „[p]odle jiných zákonů se projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej příslušník bezpečnostního sboru.“ Při projednání kázeňského přestupku příslušníka bezpečnostních sborů a jednání příslušníka bezpečnostních sborů, které má znaky přestupku, se postupuje podle hlavy IV části dvanácté zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění zákona č. 163/2019 Sb. (dále jen „zákon o služebním poměru příslušníků“).
31. Podle § 45 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušníků „[p]říslušník je povinen nejpozději po zahájení řízení o přestupku, z něhož je obviněn, bez zbytečného odkladu oznámit správnímu orgánu příslušnému k projednání přestupku, že je příslušníkem.“
32. Podle § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky „[j]ednání, které má znaky přestupku, se projedná jako přestupek podle tohoto zákona, pokud jeho pachatel přestal být osobou uvedenou v odstavci 5 před vydáním rozhodnutí ve věci v prvním stupni.“
33. Z uvedeného vyplývá, že pokud byla žalobkyně příslušnicí policie, bylo její povinností tuto skutečnost bez zbytečného odkladu oznámit Komisi. Žalobkyně poprvé zmínila skutečnost, že v době spáchání přestupku měla být příslušnicí policie, až ve vyjádření ze dne 16. 1. 2020, tedy více jak 3 měsíce po zahájení přestupkového řízení. Ačkoliv lhůta „bez zbytečného odkladu“ přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je třeba oznamovací povinnost podle § 45 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušníků splnit, je zřejmé, že se jedná o lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů, nikoliv však

měsíců jako v tomto případě (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. 32 Cdo 2484/2012).

34. Ke svému vyjádření ze dne 16. 1. 2020 žalobkyně přiložila část rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 5. 12. 2019, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o jejím propuštění ze služebního poměru příslušnice policie. Nutno podotknout, že vzhledem k předběžné vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie ze dne 16. 7. 2015 (srov. § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků) nebylo možné žalobkyni považovat – s výjimkou samotného řízení ve věci jejího propuštění a s tím souvisejících úkonů – za příslušnici policie již od okamžiku doručení tohoto rozhodnutí, tj. od 21. 7. 2015. Tento závěr ostatně potvrzuje i žalobkyní odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020 - 206, podle nějž se „*na žalobkyni s ohledem na předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí nahlíží, jako by již příslušníci policie nebyla, pro účely samotného řízení ve věci jejího propuštění a s ním souvisejících procesních úkonů je třeba plně respektovat skutečnost, že žalobkyně do vydání napadeného rozhodnutí pravomocně propuštěna ze služby nebyla, [...] přes předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí je třeba pro účely tohoto řízení [o propuštění] na žalobkyni nadále nahlížet jako na příslušnici bezpečnostního sboru*“ (zvýraznění doplněno zde i dále v textu soudem). Pro účely přestupkového řízení, které nesouviselo s řízením o propuštění ze služebního poměru, tudíž žalobkyně nebyla v postavení příslušnice bezpečnostních sborů.
35. Vzhledem k tomu se soud ztotožňuje se závěrem Komise, že **před vydáním rozhodnutí ve věci v prvním stupni již žalobkyně příslušnici bezpečnostního sboru nebyla**. Přestupek byl proto projednatelný podle zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž věcně příslušným orgánem k jeho projednání byla právě Komise. Postup podle § 4 odst. 6 věty druhé a § 64 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky tak nepřicházel v úvahu.
36. Pokud jde o nesouhlas žalobkyně se závěry Ministerstva vnitra uvedenými ve sdělení o nezahájení přezkumného řízení ze dne 25. 6. 2020, soud zdůrazňuje, že v tomto řízení přezkoumává pouze zákonnost napadeného rozhodnutí. Předmětné sdělení, které navíc nebylo způsobilé jakkoliv zasáhnout do právní sféry žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, č. 1831/2009 Sb. NSS) s posuzovanou věcí přímo nesouvisí, a proto se jím není třeba blíže zabývat. Stejně tak je pro posuzovanou věc zcela bez významu usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 26. 6. 2020, č. j. 15 Nc 101/2020 - 56.
37. Pro úplnost soud podotýká, že žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí námitku věcné nepřislušnosti (potažmo nedostatku pravomoci) Komise neuplatnila. Nebylo proto povinností žalovaného se touto otázkou explicitně zabývat v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale zcela postačilo, vyjasnil-li si otázku věcné příslušnosti toliko sám pro sebe v rámci zkoumání podmínek řízení.
38. Argumentovala-li žalobkyně, že správní orgány postupovaly neobjektivně a stranily M. J. jakožto osobě přímo postižené spácháním přestupku, soud konstatuje, že tato námitka zůstává pouze v obecné a ničím nepodložené rovině subjektivního tvrzení žalobkyně. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důvody pro podezření, že by postup správních orgánů mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Ani z obsahu napadeného rozhodnutí či správního spisu není patrná žádná okolnost svědčící důvodnosti tohoto podezření. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

39. Soud dává žalobkyni za pravdu pouze potud, že žalovaný nevypořádal její odvolací námitku ohledně působení M. J. v politické straně L.. Uvedené pochybení ovšem nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Výroky žalobkyně se nijak netýkaly politického činnosti M. J. v této politické straně. Jejich cílem rovněž nebyla ani věcná kritika jejího veřejného působení, ale pouze hanobení a zneuctění její osoby. Nelze přehlédnout, že M. J. není natolik známou veřejně činnou osobou, aby byla povinna snášet větší míru kritiky než jiní občané (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03). Vzhledem k tomu není působení M. J. v politické straně L. pro rozhodnutí ve věci jakkoliv relevantní. Pro úplnost soud podotýká, že správní orgány přiměřeným způsobem zohlednily skutečnost, že žalobkyně svými výroky reagovala na aktivitu paní J. (držení transparentu na hromadné akci), jejíž cílem bylo oslovit širší veřejnost (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí a str. 6 napadeného rozhodnutí). Ani tento žalobní bod tak není důvodný.
40. Zcela nepřipadné je tvrzení žalobkyně, že se z ústního jednání konaného dne 11. 12. 2019 rádně omluvila. Žalobkyně byla k ústnímu jednání předvolána s dostatečným předstihem výzvou ze dne 7. 11. 2019. Ve výzvě byla žalobkyně poučena podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o tom, že nebude-li se moci k ústnímu jednání ze závažných důvodů dostavit, je povinna se bezodkladně s uvedením důvodu omluvit. Dále byla žalobkyně poučena podle § 80 odst. 4 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky o tom, že pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu, lze ústní jednání konat bez její přítomnosti. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně svou neúčast u ústního jednání písemně, telefonicky či jakkoli jinak omluvila. Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by byl správní spis veden v rozporu s § 17 správního řádu, což ostatně žalobkyně v žalobě ani nenamítala. Soud proto konstatuje, že žalobkyně provedením ústního jednání bez její účasti nebyla zkrácena na svých procesních právech.
41. Soud shledal nedůvodnou též žalobní námitku, že v článku nebyla jmenována konkrétní osoba. Správní orgány správně uvedly, že z kontextu případu je zcela zjevné, že výroky žalobkyně byly adresovány právě M. J.. Informace uvedené v rozhovoru [zejména spojení „*Případ aktivistky, která přinesla v loňském roce na pochod Prague Pride transparent s nápisem „Zasraný gender, vezmi si molotov, zapal policii“ (policejní překlad) se v minulých dnech dostal před soud.*“] totiž umožňují běžnému uživateli internetu bez jakýchkoliv problému osobu přímo postiženou spácháním přestupku identifikovat. Tuto argumentaci navíc soud považuje za ryze účelovou, neboť žalobkyni bylo známo, že trestní řízení v dané věci bylo vedeno proti mladistvé, která tak požívala zvýšené ochrany svého soukromí podle § 53 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže. Neuvedení jména a příjmení v rozvoru lze proto vzhledem difamující povaze výroků žalobkyně chápat spíše jako snahu vyhnout se případnému postihnu za porušení zákazu podle § 53 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, nikoliv jako projev ohleduplnosti vůči (tehdy) mladistvé. Pouze nad rámec nutného odůvodnění soud podotýká, že rozsudek Okresního soudu v Karviné ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 Tm 8/2019 - 118, byl zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 8 Tdo 410/2020.
42. Při posuzování jednotlivých znaků skutkové podstaty a společenské škodlivosti předmětného přestupku nebylo nezbytně nutné zkoumat, kdo byl autorem článku, resp. redaktorem, jenž s žalobkyní rozhovor vedl. Nutno podotknout, že autorka článku je zjevná z jeho zápatí. Správní orgány se podrobně zabývaly tím, zda předmětné výroky

pronesla skutečně žalobkyně. Tomu nasvědčují zejména údaje uvedené v perexu článku („bývalá policistka a nynější členka Odborové aliance integrovaného záchranného systému P. L.“), dále popisek pod fotografií („Foto: archiv P. L.“), jakož i skutečnost, že se žalobkyně od těchto výroků v průběhu přestupkového řízení nedistancovala. Právě naopak, v odpovědi ze dne 31. 7. 2019 adresované zástupkyni M. J. žalobkyně uvedla, že pečlivě vážila veškerá slova užitá v rozhovoru, přičemž se nepřímou dopustila dalších invektiv. Předmětnou odpověď žalobkyně odeslala ze své datové schránky (srov níže body 44 a 45 tohoto rozsudku) a rovněž ji přiložila k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. I bez zjišťování podrobností o autorovi článku a způsobu vedení rozhovoru tak lze nade vší pochybnost konstatovat, že původcem difamujících výroků byla právě žalobkyně.

43. Pro dovození přestupkové odpovědnosti rovněž nebylo třeba zkoumat, pro koho byl článek určen. Pojmovým znakem přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích totiž není pronesení hanlivého výroku před větším množstvím lidí [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006, č. 1163/2007 Sb. NSS, který se týkal obdobně konstruované skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích]. Podstatné pouze je, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující, a dále, že pachatel o této jeho povaze ví. Těmito znaky se správní orgány dle soudu zabývaly dostatečně. V posuzované věci byl přestupek spáchán prostřednictvím rozhovoru publikovaném na veřejně dostupném internetovém portálu s dosahem vůči v zásadě neomezenému počtu subjektů (uživatelů internetu), tedy s dosahem značným. Uvedenou skutečnost správní orgány zohlednily při určení druhu a výměry správního trestu.
44. S posuzovanou věcí nijak nesouvisí otázka, jaký okruh uživatelů užívá facebookový profil a emailovou schránku žalobkyně. Datová schránka (identifikátor X), prostřednictvím které žalobkyně komunikovala se správními orgány i zástupkyní M. J., byla zřízena pro žalobkyni jako fyzickou osobu. Je proto pouze na osobní odpovědnosti žalobkyně, aby chránila své přístupové údaje k datové schránce a neposkytovala je dalším subjektům.
45. Pro rozhodnutí ve věci rovněž není podstatné, zda bylo proti zástupkyni M. J. vedeno kárné řízení před kárnou Komisí České advokátní komory. Na řešení této otázky nezáviselo rozhodnutí o přestupkové odpovědnosti žalobkyně, a proto se nejedná o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, pro kterou by bylo nutné přestupkové řízení přerušovat.
46. Pokud jde o doplňující podání žalobkyně doručená soudu dne 8. 10. 2020, 10. 10. 2020 a 15. 10. 2020, tyto žalobkyně podala po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která skončila dne 7. 7. 2020. Rozšířit žalobu o nové žalobní body však lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Soud se proto zabýval pouze argumentací, která rozvíjela řádně a včas uplatněné žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 24. 8. 2017, č. j. 5 Azs 149/2016 - 38). Konkrétně jde o argumentaci týkající se neúčasti žalobkyně na ústním jednání a autorství předmětného článku, kterou tak žalobkyně rozvíjela (rekapitulovala) žalobní argumentaci obsaženou v žalobě.
47. Z týchž důvodů soud nepřihlédl k opožděně vzneseným žalobním bodům, v nichž žalobkyně namítala, že za veškerý autorský obsah na webu www.ppmagazin.com odpovídá OA IZS, že byl článek vydán OA IZS, a že se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazními prostředky. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby předmětné žalobní body

vznesla již v žalobě, popř. později ve lhůtě pro podání žaloby. Rozšíření žaloby o tyto žalobní body tudíž nebylo přípustné.

48. Pouze nad rámec soud podotýká, že i pokud žalobkyně tyto žalobní body uplatnila řádně a včas, nevedlo by to ke zrušení napadeného rozhodnutí. Předmětný článek byl publikován na serveru Parlamentních listů, nikoliv PPMagazínu (PressPort Magazínu). Soudu proto není zřejmé, kam žalobkyně svou argumentaci o odpovědnosti OA IZS za obsah na tomto webu směřovala. Správní orgány přesvědčivě odůvodnily, že difamující výroky pronesla žalobkyně jako fyzická osoba, a proto tyto nelze přičítat OA IZS (viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí). Skutečnost, že šlo o hodnotící soudy a skutková tvrzení žalobkyně jakožto fyzické osoby (tedy že jde o ryze její osobní projevy) je ostatně patrná ze způsobu, jakým v rozhovoru formulovala své odpovědi (např. vyjádření typu „*nic hloupějšího jsem neviděla*“, „*vadí mi*“, „*doufám*“, „*já bych*“ atd.). Provedení dalších důkazních prostředků žalobkyně ve svém odvolání nenavrhovala, tudíž žalovaný ani nemohl v tomto směru pochybit.
49. Závěr správních orgánů, že žalobkyně svými výroky naplnila skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, proto v rozsahu soudního přezkumu obstojí.

V. Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žádost procesně úspěšného žalovaného o přiznání náhrady nákladů řízení, pak soud odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, podle něhož žalované správní orgány mají právo pouze na náhradu vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, jinak se náhrada nákladů procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V nyní posuzované věci žalovaný předložil vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, vyjádření k žalobě a zaslal správní spis, což rozhodně nelze považovat za úkony, jež by vybočovaly z běžné úřední činnosti (do níž spadá i obhajoba vlastního rozhodnutí před správním soudem) a s nimiž by byly spojeny mimořádné náklady. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.

samosoudce